ANY V NÚM. 199

EL VILANOVÍ

PERIÒDIC D'INTERESSOS LOCALS Vilanova i Geltrú, 13 de Juny de 1923

PREUS
Un mes. . . . . 75 cèntims.
Número solt. . . . 25 »

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Santa Madrona, 21

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.
No es retornen els originals.

(DE COL·LABORACIÓ)

Siguem agraïts

Ataleiat en la humil cooperació de ma ploma en les importants diades Mariana i del «Corpus de sang» qual 283 aniversari es commemorà el dia 7 de Juny present, havia deixat el present treball, fins avui, perquè crec és importantíssim l'ocupar-nos del que vaig a dir.

Aquesta Vilanova, que sapigué palesar enguany (6 de Maig) ço mateix que el 13 de Juny de 1902 feia als peus de la Moreneta una representació fabril agermanada, com foren els actes demostració del seu amor a María Santísima, Mare de Déu, que n'és la més preuada per la de la corona que cofa el seu escut, eixa Vila-Nova deu fer prompte i solemnialment un acte d'agraiment a aquell Rei de Catalunya que la va engrandir, que la va fer VILA per mitjà de *carta-poble*, que la lliurà del domini dels de la Geltrú.

Vaig llegir, fa qualques dies, en el *Diario* una carta oberta de l'il·lustre patrici En Josep Ferrer Vidal, amb la que's dirigia a l'autoritat municipal, pregant-li es fes ressó del afectuós deure que té Vilanova en agrair al més gran de tots els reis el seu ésser, el seu engrandiment. En acabant dita lectura em feia l'il·lusió d'haver oit a l'honorable patrici, i anava a aplaudir-lo, quan vaig donar-me compte de que estava tot sol amb el *Diario* a la taula d'escriure.

Recordo que l'any passat vaig donar des d'aquestes planes mateixes un crit freturós de veure en la propera festa major, al menys la col·locació de la primera pedra del monument amb que els patriotes vilanovins han de colrar la memòria de grans i xics a la perpetuïtat, homenatjant al benèvol alliberador Jaume I, qui conquerint pobles i regnes per a la glòria nacional de Catalunya, en cap d'ells hi deixà marca d'esclavatge i sí un record de llibertat, palesades en ses *cartes de població*.

Aquestes prerrogatives reials són com uns permisos que autoritzava el descapdellarse engrandirse i per lo mateix formar pobles grans a llur pler. I precisament això segella el pas del monarca Rei alliberador de vritat i aimant del seu poble, fins al punt que hi hagué municipis completament independents del dret reial.

L'amor és la més eficaç de les pedagogies; la gravetat demostra la magnificència del cor i vera estima del cor i vera estima de les mercés rebudes vers el qui amb el ell fou afavoridor. Doncs, Vilanova, aquí tens ocasió propícia de palesar ton agraiment a l'alliberador, a l'ensems que's demostrarà una vegada més les fondes arrels que en ton cor hi ha posades el benemèrit arbre nacional del patriotisme integral català.

Quan aquell nostre filòsop del seny i gran doctor del seu temps, En Jaume Balmes, deia quins remeis necessitava la Ibèria, per a gorir-se deixà escrit : «cal no més que uns quants homes de *cor sencer i ambició nobilíssima*, per a portar-la als cimals de sa veriiable grandesa».

Doncs bé; avui un vilanoví il·lustre qui coneix fondament l'història de la pàtria nostrada, ha llençat novament frement el crit i s'ajusta a ésser un d'aquests *quants homes*, en mig de la modèstia de flor casolana que tant el caracteritza, se sent viument percutit per l'agulló d'una *ambició* talment *nobilíssima* que no dubto jo en nomenar-la excelsa, perquè tal com és es filla de la més gàia amor als ideals, divinament bessons de Déu i Pàtria, fosos en el gresol de l'agraiment d'un cor català.

Sí, tot català té de retre agraiment al Rei Jaume I, perquè de la mateixa manera que senyalà el complement de la extensió geogràfica que deu fitar la Confederació catalana-aragonesa, en la Ibèria donà noble orígen al conreu de la literatura i la llengua catalana amb el seu propi exemple escribint sa immortal Crònica; també de la mateixa manera propulsà el moviment industrial i mercantil amb ses alliberadores lleis i cartes-poble, no oblidant-se de les ciències i de les arts.

El vilanoví, emprò, té doblement sagrat el deure de retre-li públic agraiment per ésser un dels pobles alliberats de l'odiós feudalisme amb especial *Carta de població*, dita vulgament carta-poble.

La condició dels homes sots el feude, pujava molt poc de l'antigua condició de l'esclau, verament era

desgraciada; estaven tan lligats als seus senyors, que fins els fills no podien emmaridar-se sense el consentiment del feudal, i quan ho feien aquèst tenia el dret de la quarta part del laudemi de l'esponsalici i ademés no podien deixar els masos o masies si abans no's redimien.

La força que tenia l'element feudal era un entrebanc per a l'aplicació de *cartes de població*, i els monarques no pensaven, per dita raó, en aquest important assumpte. D'alabar i agrair és al Rei Jaume I, qui sapigué afranquir una molt important part (ja que no l'hi fou possible del tot) on regnava, i entre aquèsta hi havia la que, després d'alliberada del domini dels de la Geltrú i dels de Cubelles, fou nomenada Vila Nova.

Si el moviment es demostra caminant, l'agraiment resta demostrat homenatjant a l'afavoridor, i fent trametre als demés la corrent remerciadòra pels favors rebuts. I això devem fer-ho prompte i tots, perquè la història de la hospitalària i amorosa Vilanova de nostres dies no s'interrompeixi en honorar als seus fills preclars o als que, com el Rei En Jaume I, la patrocinaren fent de nostres avantpassats homes dignes i enèrgics que estimaren l'eixamplar la població més que cap títol nobiliari.

Essent aixís ben explicat el Rei, el seu fundador; puix que si cresqué Vilanova fou mercés a la *carta de població* que la mateixa mà del Rei Jaume hi escrigué : *fent-vos lliures i perfectament absolts, com millor puga entendre's i otorgar-se.*

Vilanovins, amb el vostre batlle: jo, el més humil dels que estimen a Vilanova, junto novament, al desig del bon patrici il·lustre fill d'aquesta vila que tant la enalteix i l'aima, el meu prec demanant-vos sia prompte un fet el monument (xic o gran, el tamany no importa) amb que Vilanova puga palesar el seu etern agraiment al Rei més gran en tots conceptes que vegé el segle XIII, i al fundador amb sa llegislació alliberadora d'aquesta importantíssima vila i alhora la farem digna de la Història Nacional Catalana que apendran després de nostres fills els fills dels nostres néts.

Sia una realitat ço que avui sembla una il·lusió o follia. La gratitud també és una virtut cívica i la devem practicar en més alt grau els catalans si volem la prompte llibertat de la Nació Catalana.

Vilanova, xamosa vila dels meus amors, tu tens la paraula.

JOSEP GALLIFA CAPELLA.

Juny 1923.

TRES ARQUITECTES

ANDREA PALLADIO

1518-1580

2

Els vicentins consultaren, per a refer la lògia, les autoritats venecianes de la època Antonio Ricci i Jacopo Sansovino; consultaren Sebastiano Serlio (1539) i el veronés Sanmicheli; després Giulio Romano que rumiant la solució es va passar quinze dies a Vicenza. Tots eren del parer de que's reconstruís la lògia segons el primitiu projecte—ja tan bell—de Formentone. Solament un jove principiant, Andrea Palladio, va aconsellar que s'aterrés el que restava per a alçar-hi en son lloc una lògia nova seguint l'estil romà.

Palladio era un jove paleta protegit de Trissino, mecenes d'aquell temps i humanista convençut de que la resurrecció del classicisme no es té de limitar únicament a la filosofia i a les lletres sinó que deu adoptarse al mateix temps en arquitectura. Acaronant aquesta idea va educar Trissino al fadrí Andrea—obrer en un seu palacet que's construí—i, en honor de Pallas Athenea, el «batejà» amb el cognom Palladio. Giangiorgio Trissino, en ses obres literàries «La Itàlia Liberata» i «La Sofonista», volia portar la poesía italiana a les formes dels grecs i dels llatins. Descriu, amb una minuciositat d'arquitecte, amb una erudició de lector de Vitrubi, el Palau de l'Acràcia. I és amb les regles de Vitruvi com a dogma que es dirigí el seu sojorn a Cricoli. La casa gòtica que de un tal Badoer de Venècia havien adquirit els seus pares no s'hi acomodava a les idees de Trissino i, per això, conservant molt de l'intern, en va modificar l'exterior, aplicant els ordres jònic i corinti en unes pilastres de petit relleu, adoptant arcs de migpunt per als espais centrals—obertures amb frontó en el pis alt—, situant-hi finestres de migpunt en els espais extrems—a damunt de les quals finestres estàtues dins de ninxos correspónen—sobremontant-ho tot plegat de una esbelta cornisa. La vil·la de Trissino fou el lloc de reunió de literats, de pintors i d'arquitectes.

Sentint-se apòstol del retorn a l'antiga Roma, el mateix Giangirgio en persona escrigué en 1578 un tractat de arquitectura. I amb aquesta son arborada passió de part de Trissino—passió per a tot el millor de l'antiguitat—va ser educat Palladio.

El condueix a Roma Trissino per a estudiar les belles obres en son lloc (1540). Palladio—igual com Brunelleschi i com Alberti—analitza amb una atenció boja els monuments romans. Si es troba en son país al cap de poc (1541), en 1546 ja era a la ciutat eterna en nou viatge; fa de preceptor estètic, aquest cop, al fill del seu mecenes; hi havia anat amb Marco Thiene i Giambattista Maganza (*). Després segueix fent viatges a Provença, a l'Istria i per diverses parts del Nort d'Itàlia. I fou el fruit exuberant dels seus viatges el recull d'estudis clàssics «L'Antichità di Roma» (1554) veritable guia arquitectònica.

(*) Marco Thiene (1520-1552), poderós senyor, era nebot de Luigi da Porto, l'autor de la llegenda de «Julieta i Romeu». Era amic de artistes i poetes, posseia clares dots intelectuals; i a la fonamentada disciplina literària volgué unir la glòria de soldat. Ingressant en la milícia papal, va ajudar a Juli III, en guerra amb el duc de Parma, per la ocupació de la Miràndola. S'enmalaltí a causa de la guerra, i al cap de poc moria. — Giambattista Maganza (1509-1590) era un deixeble traçut del Ticià, que deixava tot sovint el pinzell per la poesia; un bon jan al servia de la musa festiva; i, al costat de Palladio i Marco Thiene, és la imatge del poble que s'enlaira per l'art i la vera noblesa.

Estava esplendorosa la Cort romana en aquells anys. Bramante i Rafael ja no vivien, però sí, en vellesa gloriosa, Miquel Angel. Antonio da Sangallo—el darrer mestre eminent de la família d'arquitectes—dirigia tot sol les obres de Sant Pere, des de la mort de Rafael. Era, doncs, el punt culminant de l'arquitectura renaixentista romana que Palladio, igual que l'art antic, admirà i estudià, i, en sos monuments va midir.

Abans d'anar per segon cop a Roma havia estat públicament celebrada una obra seva : les lluminàries que varen fer-se a Vicenza a l'entrada pastoral del Bisbe Ridolfi. L'arc decorat amb columnes, amb cornises i amb pintures a la porta paduana, l'ornamentació d'estuc amb vintivuit estàtues a tot el llarc del «Corso», els obeliscs a «Porto-Rosso», la piràmide a «Porto-Castello» i les grans, monumentals, fontanes al bell mig de la plaça major, foren coses que posades en ordre amb la trassa que el jove arquitecte tenia, causaren a tota la gent una impressió mai vista.

Indubtablement això va fer pes en la balança en el cas de reconstrucció de la lògia. Feia ja cinquant'anys que s'havia desplomat l'antiga quan Palladio presentà el seu projecte. Els patricis Valmarana i Chiericati—per als quals, més endavant, Palladio feu palaus—el defensen en el Municipi vicentí i als altres regidors arriben a convèncer. S'acorda fer el model en fusta d'un arc de la lògia palladiana (1546). La discussió no obstant segueix, i són tres solucions les defensades : refer la lògia exactament com era, acceptar la transacció de Giulio Romano, i acceptar els dibuixos de Palladio. A la fi és per aquest per qui es decanten : a la planta baixa arcs de mig-punt segons l'ordre dòric, a la planta alta arcs de mig-punt segons l'ordre jònic; en cada ordre cada arc té dues grans columnes laterals adosades a pilastres, sortint més de la mitat del diàmetre; s'apoien els arcs damunt columnes menors aparellades, per sobre una cornisa; hi resta un buid entre pilastres i columnes bessones; a dalt de les columnes majors segueix l'entablament de l'ordre; s'aixeca l'ordre jònic a sobre pedestals unificats per l'alçària amb la barana, trencada segons l'eix vertical de les columnes per pilastres i estàtues. Tot és en la lògia pedra viva. La volta de la sala grandiosament s'eleva al seu darrera amb un àtic marmori blanc i rosa. Té el projecte de Palladio solidesa, magnificència i armonia. Ha pensat en l'obra gòtica, ha pensat en la llum del saló—al qual saló, per voltes de creueria, la lògia va lligada.

Començat a realitzar-se (1549), molts paletes i molts picapedrers hi treballen; no havent-n'hi prou de vicentins, a Vicenza n'hi fan cap de Venècia, de Verona, de Pàdua. Trissino, el protector de Palladiò, no hi cabia de content dins la pell. El Comú dóna, a l'iniciarse, 7.000 ducats provinents de les fires, dels mercats i del lloguer del «Campo Marzio». Cad'any segueix destinant-hi una ferma quantitat i fins el cap de trenta les obres no's terminen.

JOSEP-F. RÀFOLS.

POEMES XINESOS (*)

Curt prefaci als poemes que hem espigolat. «A la memorie de Tsao-Chang-Ling qui est allé dormir dans le jardin des Neufs Sorces aprés m'avoir confié le soin de presenter aux lecteus français ces illustres poésies, choisies et traduites par lui.—FRANZ TOUSSAINT.»

Pé-Kin-Yi (771-846)

EL RETIR

Com que no surto d'aquí, el món ja de mi no s'ocupa. Visc en pau. Des de quant temps, fixament? Deu fer dos o tres anys, ja que les fulles ennegrides dels meus poemes fan un pilot en la meva taula, i perquè el nen ja enraona.

Considero amb pietat els meus semblants els quals s'afadiguen a la recerca de la fortuna i de la glòria. Jo em demano el que n'hauran en la tomba.

El somriure del meu infant té per a mi més de preu que tots els tresors del món. I quan composo algun bon vers tinc una satisfacció que mai ha conegut l'Emperador dels Cinc Rius.

FEINES

Cada dia, després de la migdiada, bec dugues tasses de te. Després vaig a passejar-me pel meu jardí. A la primavera parlo amb les noies que cullen margueríides en el prat veí. A l'istiu esguardo les orenetes que's banyen, al vol, en el riu. A la tardor protegeixo de la boira les crisantemes. A l'hivern, amb un mirall, envio un raig de sol a les anémones impacientes que s'han errat de lloc.

Alguna vegada poso el meu llaut entre dugues branques i m'assec deixant-lo a mercé de la brisa que fa vibrar les cordes. Llavors s'escampa una musica suau sense que'm calgui cap esforç.

Li-Taï-Po (702-763)

LA FIDELITAT

Dos orenetes i dos orenetes... Sempre les orenetes volen aparellades. Si veuen una torre de jaspi o un pavelló de laca mai se n'hi posa una sense l'altra. Si veuen una balustrada de marbre o una finestra daurada les orenetes no se separen.

Hi havia dues orenetes... Quan va pendre's foc a la viga de cedre que abrigava llur niu es refugiaren en el palau del rei de Oû, però el palau del rei de Oû es cremà i el mascle i els petits també es cremaren. A son retorn la femella contemplà les ruïnes del palau.

Aquesta història m'entristeix infinitament.

LA ROSA VERMELLA

L'esposa d'un guerrer està sentada prop de la finestra. Amb el cor pesant ella broda una rosa blanca damunt un coixí de seda. S'ha punxat el dit! La sang s'escorre damunt la rosa blanca i esdevé una rosa vermella.

El seu pensament va a trobar el seu estimat que és a la guerra, la sang del qual enrogeix potser la neu.

Sent el galop d'un caball... El seu estimat arriba per fi? No és sinó el cor que batega a grans cops en el seu pit... Torna a inclinar-se encara més damunt del coixí i broda d'argent ses llàgrimes que volten la rosa vermella.

(*) «La Flûte de Jade», l'Édition d'Art H. Piazza, 19 Rue Bonaparte, París.

Chang-Won-Kien (1879)

EL PESCADOR

La lluna nova es reflexa en el llac. Com un gegantesc pescador en mantell fosc, el pic Chung-ti sembla que esperi que un peix vingui a engolir-se aquest ham.

L'INSENSAT

Amb grans gestes s'allunyà dins la nit. Semblava que cullís els estels.

E.-C. R., trad.

Dia de la Premsa Católica

Del senyor President de la Comissió de Premsa de la Junta Diocessana, M. I. Dr. D. Sebastià Puig, hem rebut una atenta Comunicació assabentant-nos l'acord que en sessió del 17 de Maig últim es va pendre en aquella Junta, demanant que es fes la deguda propaganda a fi de celebrar amb el major esplendor possible el *Dia de la premsa catòlica* i així ho fem començant per publicar l'Exhortació que ens dóna el nostre Prelat:

VOZ DEL PRELADO

Al Clero y fieles de la diócesis

Muy amados cooperadores en el sacerdocio e Hijos muy queridos en Cristo.

Prosiguiendo en la iniciativa y mandato de anteriores Pontífices, quiere Su Santidad Pío XI, hoy felizmente reinante que el «Día de la Prensa Católica», coincida con la solemnidad de los Santos Apóstoles Pedro y Pablo y en esta oportuna coyuntura buscada y propuesta por los Sucesores de San Pedro, tenemos un punto de reconfortante reflexión que Nos, A. H. en Jesús, queremos desdoblar brevemente, para secundar el propósito del Papa, y cumplir cerca de vosotros su soberano encargo.

Todas las festividades del año cristiano tienen por objeto honrar a Dios y a sus Santos, avivando en nosotros el espíritu de fe: pero esta virtud, dentro del ciclo anual litúrgico, tiene su día magno en la festividad de los Apóstoles Pedro y Pablo, Príncipes eminentes de la Iglesia, depositaria santa de la Fé que nosotros pedimos solemnemente al solicitar la gracia del sacramento del Bautismo.

Pedro, Cabeza visible de la Iglésia, y Pablo, propugnador incansable de la doctrina de Cristo, traen a la memoria de todos los católicos, la Jerarquía y el Depósito doctrinal que por medio de la Esposa mística del Redentor la Iglésia, perpetuan la Fé entre sus fieles hijos, Pedro y Pablo, Mártires gloriosos de Cristo, nos recuerdan con su muerte la firmeza y constancia de la Fé.

«Pro fide Petri», decimos los católicos, porque en esta Fé radica toda la esperanza de nuestra salvación, y en el día solemne dedicado a venerar a aquellos grandes Apóstoles, estamos logicamente llamados a meditar la importancia y trascendencia de la primera de las virtudes teologales.

La Fé católica tiene un doble ejército de enemigos: los obcecados y los perversos; a favor de ambos ruega y manda orar al Señor su Iglesia; en defensa y propagación de la Fé escribieron doctamente los Santos Padres y Apologistas de la Iglésia católica, y amenazando el peligro de los obcecados y perversos contra la Fé de los incautos, con un sin fin de vitandos escritos y seductoras propagandas, multiplicadas por la Prensa indiferente o impía de nuestros días, es deseo vivísimo de la Iglesia, repetido por los Sumos Pontífices, que los católicos verdaderamente amantes de su Fé, se apresten y aúnen en su defensa vigorosa, por medio de la cruzada de oraciones de dádivas y de prestación de talentos.

Todos cabemos, A. H. en Cristo, en esta triple repartición de actividades y energías, para salir en defensa de la Fé de Pedro que es la nuestra.

Roguemos todos por el triunfo de la Fé y aprontemos el óbolo de nuestra generosidad, según las respectivas posibilidades, y como dijo un Prelado: «el que sepa escribir, que escriba».

Ansia ferviente del Papa voluntad suya reiterada es que nos animemos a hacer algo para mantener y desarrollar la Fé, favoreciendo en la forma susodicha, a la «buena Prensa», toda vez que por la Prensa recibe la Fé católica rudos y constantes embates.

Es Nuestro anhelo que todos los fieles, especialmente los residentes en la capital de esta Nuestra amada Diócesis, tan pródiga y tristemente famosa por sus publicaciones periódicas malas e inmorales, mediten seriamente sobre la obligación que les incumbe de atajar la acción corrosiva de la Prensa impía, enemiga de Dios, de su Iglésia y de las morigeradas costumbres de la ejemplar sociedad cristiana.

En el día de la festividad de los Santos Apóstoles Pedro y Pablo, columnas de la Iglésia y Mártires de nuestra Fé, actualmente tan vejada y combatida, ofrezcamos una oración y una limosna para el fomento de la Prensa católica «pro Fide Petri». Haciéndolo así por nuestra Fé, cumpliremos el deseo augusto de Su Santidad y para que sea fecunda nuestra súplica, disponemos se observen las siguientes:

Instrucciones para la celebración del DÍA DE LA PRENSA CATÓLICA en esta Diócesis.

AÑO 1923

1.ª En todas las iglesias del Obispado el día 29 de Junio, festividad de los Apóstoles San Pedro y San Pablo, se aplicará el mayor número posible de comuniones por el fomento de la Prensa católica, celebrando alguna con carácter general, a cuya función serán invitadas las Asociaciones piadosas, instruyendo previamente a los feligreses sobre los fines de tan hermoso acto.

2.ª Asimismo en todas las iglesias, así parroquiales como de religiosos, se exhortará a los fieles durante las Misas más concurridas, por medio de sermones o pláticas, acerca de sus gravísimos e ineludibles deberes con relación a la Prensa, combatiendo a la mala y perversa y favoreciendo por todos los medios la buena, moral y religiosa.

3.ª En el expresado día 29 se harán colectas especiales para la Buena Prensa, en todas las Misas, avisando antes de comenzar, el fin a que dicha colecta se destina. Además se colocarán mesas petitorias en los sitios de costumbre.

4.ª Procúrese celebrar en los centros y entidades que se presten a ello, actos de propaganda.

En prenda de Nuestra benevolencia y paternal afecto, a todos os damos las gracias, y a todos A. H. en Cristo, os bendecimos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo. Amén.

Barcelona, 17 de Mayo de 1923.

† RAMÓN, Obispo de Barcelona.

Por mandato de S. E. Rdma., el Obispo, mi Señor, Dr. Juan Boada y Camps, secretario.

DE SOCIETAT

Els distingits esposos Ferrer-Pi s'han vist favorescuts amb el naixement d'una xamosa nena que vindrà a endolcir aquella llar amiga amb nous encants.

Rebin per tal motiu la nostra més afectuosa enhorabona.

***

Ha infantat també una tendre nena la senyora esposa de nostre distingit amic el senyor delegat de la Caixa de Pensions D. Pius F. Torres.

Siga l'enhorabona.

***

Després d'una recaiguda que sofrí nostre distingit compatrici don Eliseu Oliver de Ballester en la seva malaltia, sabem que's troba avui bastant millorat i celebraríem de veres el seu complert restabliment.

NECROLÒGIQUES

El dimecres de la setmana passada morí en aquesta vila, després d'una llarga i penosa malaltia, el distingit compatrici En Joan Tomàs i Cruells, havent rebut el Auxilis espirituals.

De les qualitats de l'il·lustre finat bé podríem omplir-ne algunes quartel·les, puix era ben coneguda entre els vilanovins la seva personalitat; el seu caràcter actiu ben bé ha sigut palesat en la indústria de tubus per a conducció de aigua i gas, en la que hi posà un interès especial per al seu desenrotllament cada dia amb un èxit industrial més creixent.

Havia sigut, durant poc temps, Alcalde de nostra vila, però no era pel seu caràcter desempenyar un càrrec des de on no podia portar a terme les obres necessàries per al millorament de la vila degut a l'estat precari a que sempre ha estat fatalment sotmés el nostre Ajuntament.

En lo que es distingí sobremanera fou en les obres de caritat, però no pretenia mai que d'aquests actes se'n fes una ostentació pública, sinó que amagava el seu nom modestament sempre que allargava la mà a les Cases de Beneficència i certament aquèstes en tenen bon record perquè més d'una volta les havia tret de greus compromisos.

Que la seva mort causà la natural impressió en els amics i coneguts de les famílies Tomàs-Masana, ho demostrà abastament l'assistència a l'enterrament i funerals celebrats a l'església parroquial de Santa María de la Geltrú, la que's vegé plena de gom a gom de distingida concurrència per oferir l'últim tribut per l'ànima del que acabava de finar, havent-hi acudit les més selectes representacions de totes les classes socials i de diferents entitats de la vila, tan de senyors com de senyores.

Un cop la comitiva fou al Cementiri, el Rvnd. Francesc Vidal, qui portava la presidència del dol, dirigint-se als acompanyants els remercià, en nom de la família del finat, l'assistència a aquells actes que acabaven de tributar en bé de la seva ànima i que no volia, per voluntat del finat, posar de relleu les moltes dots personals que atresoraven al finat, demanant que el recordessin en les seves oracions.

Des d'aquestes columnes també demanem lo mateix als nostres amics, mentres endrecem la nostra expressió de pèsam en primer lloc a la senyora vídua, D.ª Emília Masana i Pascual, molt particularment al germà del finat, nostre distingit amic D. Ramon Tomàs, i família tota del que en vida foù excel·lent vilanoví, aimant de l'engrandiment moral i material de les coses nostrades. — A. C. S.

***

Morí cristianament, després d'una llarga malaltia que el va retenir a sa casa imposibilitat, el nostre amic D. Josep Soler Llorens, propietari de l'antic establiment de queviures «La Catalana».

Al seu enterrament i funerals hi assistiren bon nombre d'amics del finat, demostració de les simpaties que s'havia conquerit pel seu caràcter extraordinariament afable qualitat indispensable pel tracte amb el públic en establiments d'aquesta classe, acompanyant-lo després fins a l'última estada com a demostració de pèsam per la dolorosa pèrdua de la família Soler-Bertràn.

Rebi la senyora vídua, fills, particularment En Josep Soler i fill polític senyor Marsans, benamats amics nostres, i demés família, l'expressió de nostre condol mentres restem pregant al cel per l'etern descans de l'ànima de tan bondadós compatrici i amic.

ALCALDIA DE VILANOVA I GELTRU

Propera la temporada d'istiu, en que s'intensifica el trànzit de vehicles per nostres carrers i passeigos, cap exigir una major observància de les prescripcions de nostres Ordenances municipals i dictar altres noves amb arreglo als moderns medis de locomoció, al objecte de garantir la seguretat del públic.

A tal fi s'estableixen les següents normes:

PRIMERA.—Dintre del perímetre de la població, tota classe de vehicles, aniran a una velocitat prudencial i si es precís al pas, segons les circumstàncies, i mai a més de 10 quilòmetres per hora, o siguin sis minuts per quilòmetre, que és tota l'extensió de nostres Rambles Principal i Pau.

SEGONA.—Tota classe de vehicles, inclús bicicletes, així com genets, circularan en una sola direcció pels carrers i passos que no admetin més d'un vehicle.

TERCER.—Baix cap pretext pujaran per les aceres o passeigs destinats única i exclusivament als vianants.

QUART.—Quant circulin de nit, portaran tots els vehicles la llum corresponent.

Les infraccions es castigaran amb multes de 3 a 25 pessetes, segons els casos.

Vilanova i Geltrú, 9 de Juny de 1923. —L'Alcalde, *Joan Pujol.*

Imp. Social: Santa Madrona, 21: Vilanova i Geltrú

Ultramarins i Comestibles

de

CRISTÓFOL FERRET

Successor de Vídua de J. Campins

COMERÇ, 13 I SANT PERE, 35

Els Olis de Juneda i Les Borges, són els millors del món.
Aquesta casa és l'única que els ven importats directament.
Els articles que no tenen parió per la seva riquesa i bondat són els CAFES TORRATS per sistema (o procediments) especial i modern, i el VI MOSCATELL expressament elaborat per aquesta casa.

No debe faltar en ninguna casa un frasco de

MICROBACILINA DEL CURA

(Patente 38797)

Es el mejor antiséptico, desinfectante y microbicida.
Combate y cura toda clase de enfermedades microbacilares.
Infalible en Pulmonías, Tífus, Difteria, Tumores, contusiones, etc.
Remedio ideal en las Enfermedades secretas y propias de la mujer.
Indispensable para la desinfección de ropas, cuartos y utensilios de enfermos.

Laboratorio ALBET - Duque de la Victoria, 4 - BARCELONA
DE VENTA EN FARMACIAS Y DROGUERÍAS
Depositario en Villanueva y Geltrú, - Pablo Virgili - Correo, 11, tda.

ANTIAPOPLÉTICO MEISTER

LA APOPLEGÍA (Paràlisis o feridura)

CURADA O EVITADA CON EL

Antiapoplético del Abate Jh. Meister

DEL MONASTERIO DE HIRSAM

El remedio inmunizador e infalible, el ÚNICO en el que se puede poner confianza ciega para evitar y curar la Apoplegía (Feridura), se debe a la valia de éste, en el mundo sabio médico y más tarde, en el claustro, virtuoso fraile, abate Jh. Meister.

En efecto : Si algún antepasado vuestro ha sufrido ya de Apoplegía, si notáis calambres, hormigueo en las manos y en los pies, disminución de la vista y tacto, decaimiento general, pérdida de la memoria con mucha propensión al sueño o veis pasar puntos luminosos por delante de los ojos, es que la Apoplegia os está acechando y si no queréis ser su víctima, tomad enseguida el Antiapoplético MEISTER.

Es el único remedio que devolverá al paralítico el movimiento perdido en sus brazos o piernas, especialmente dentro del primer año del ataque y a los primeros días, hace recobrar el habla clara y sonora a los balbucientes paralíticos que por el ataque se han visto privados de ella.

Frasco grande 10 ptas. **Frasco mediano 6 ptas.**

FOLLETO DIVULGADOR DE LA APOPLEGÍA GRATIS

Depósito general y venta: Farmacia de los Ferrocarriles del Norte, calle de Vilanova, 1 (frente Arco Triunfo).—Dr. Andreu : Pérez Martín y C.ª.

En Villanueva y Geltrú : **FARMACIA FERRER** Plaza Mercado, 2

Variat assortit en estoigs de cartes i sobres a preus molt econòmics, inclosa l'impressió del membret o inicials amb tinta de color.

Gran rebaixa de preus en les targes de visita en calitat opalina, simil-tela, marfil i bristol.

Sobres per a targes de visita de tots tamanys.